

Driftstillæg til for at kunne afholde Amortisationsudgifterne. Det er altsaa en Tilfældighed, naar det i Loven er delt paa den Maade, at det, der indbetales, er Forsikringspræmie + Sikkerhedstillæg + Driftstillæg. Men der er ikke nogen væsentlig Forskel paa disse tre; det er et samlet Hele, som maa betales i dette som i ethvert Selskab, naar Selskabet skal kunne bestaa. Og jeg gentager, at der er kun den lille Forskel paa det, der er henlagt i denne Skuffe, som man kalder Driftsfonden, og Anstaltens øvrige Formue, at et lille Beløb af det, der ligger i Skuffen, naar dens Balance er god, tilflyder som Ekstralon Embeds- og Bestillingsmænd ved Anstalten. Det er den eneste Forskel, og jeg tvivler meget om, at man, naar det ikke havde været saa, at Loven af 1870 bestemte Præmien under disse 3 forskellige Navne, saa overhovedet var faldet paa, at der skulde gøres nogen Forskel imellem disse forskellige Dele af Præmien ved Beregningen af Vilttaarene for den frivillige Udtræden.

Det ærede Medlem har ganske Ret i, at det ikke blot er i Forholdet lige over for Statsanstalten, at den ene kontraherende ensidig har Ret til at udtræde, medens den anden ikke har Ret til at opsigte. Jeg kender ogsaa i private Forhold mange af den Slags Kontrakter, hvor der kun for den ene Part er Ret til at opsigte Kontrakten, men jeg vil tilstaa, at i de Forhold, jeg kender af den Art, og hvor det drejer sig om betydeligere Interesser, har der ogsaa været sat en Bøde for Opsigelsen og en meget klæffelig, dersom han opsigte Kontrakten før Udløbet. Saaledes f. Eks. i Forpagningskontrakter, som det ærede Medlem vistnok ogsaa kender, og hvor Bøderne kunne løbe op til noget meget klæffeligt for den, der opsigter Kontrakten. Jeg kender altsaa meget godt saadanne Forhold uden for Anstalten, men jeg fastholder, at det efter min Mening er fuldstændig ret og billigt, at den, der har saadan Ret frem for den anden kontraherende, ogsaa kommer til at bøde noget til den anden i det Tilfælde, at han benytter den. Og det finder jeg saa meget mere retfærdigt og billigt, naar Forholdet er det, som det absolut er ved en Livsforf. ansalten, at vedkommende kan gøre sig en betydelig Fordel ved at ophæve Forholdet, med andre Ord kan bødve sin Medkontrahent en betydelig Fordel, der ellers vilde have tilfaldet ham. — Det er naturligvis meget let i disse Forhold som i de fleste andre lignende at træffe Eksempler, hvor man kan sige: Er det dog ikke Uret at tage Beløbet bort fra den fattige, den gældbundne Mand o. s. v.? Men jeg tror for det første ikke, at de Til-

fælde ere saa hyppige, hvor denne Betragtning kan gøres gældende; og dernæst tror jeg rigtignok, at i Forhold som dem, her er Tale om, burde dette Moment nødvendig komme frem. Den Mand, der frivillig forsikrer sit Liv, maa dog forudsætte — jeg paastaar ikke, at det altid er Tilfældet — at vide, hvad han gør. Det er meget muligt, at Grunden til, at han forsikrer sit Liv er den, at han derigennem kan rejse et Laan, som han ellers ikke kunde rejse uden at have nogen Sikkerhed derved, og naar dette Laaneforhold saa frivillig eller tvungent ophører, og Forsikringen dermed ogsaa ophører, bliver der altsaa kun at betale en Godtgørelse derved. Det er meget muligt, at Grunden til, at han forsikrer, er at stifte et Laan, men jeg vil spørge, om der ikke er al Grund til at antage, at han ikke uden denne Livsforf. ansalten vilde have kunnet staffe sig et Laan paa lige saa billige Bilktaar som her, og at Livsforf. ansalten fra først af af ham har været beregnet paa kun at være en kortere Tid, idet han ikke har tænkt sig, at Kapitalen der skulde samles og komme de efterladte til gode. Han har kun villet styrke sig som Laantager, og saa ser jeg dog virkelig ikke, at der, naar han, vel beregnende sin Fordel derved, forsikrer sit Liv for at kunne stifte et Laan, er nogen Grund til at gøre særlige Medlidenhedshensyn gældende lige over for denne Mand. Det turde vel antages, at han har sparet i Rente af sit Laan mere end det, han kommer til at bøde for ved Udtrædelsen af Selskabet, og som han vel at mærke var forberedt paa, da han traadte ind. Jeg har Grund til at tro, at det ret jævnlige maa være Tilfældet, at Folk indgaa disse Forsikringer med det for Øje, at disse ikke skulle løbe Tiden ud, men kun skulle være en begrænset Tid, ellers vilde jeg tilstaa, at jeg ikke ret kan forklare mig, at Tallet af de udtrædende er saa stort, som jeg før angav det, mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$ af alle dem, der træde ind. Det forekommer mig at være meget usandsynligt, at saa hyppige Udtrædelser skulle finde Sted, naar det ikke netop var, fordi en stor Del af dem, der træde fra frivillig, i Virkeligheden aldrig have ment at ville blive i Anstalten. De have stiftet Forholdet med et bestemt Formaal, og saa snart det er naaet, afvikle de, træde de ud. Er der saa i Virkeligheden nogen Grund til over for dem at gøre saadanne Medlidenhedshensyn gældende? Jeg tror det ikke. Det ærede Medlem gjorde gældende — og det findes for øvrigt ogsaa udtalt i Udvalgets Betænkning — at det dog ikke kommer an paa, om Anstalten kommer til at tabe paa en enkelt forsikret, der-